

Η δυναστεία του Μ. Θεοδοσίου και η Θρακική Δυναστεία (Μανώλης Καρακώστας, MSc Διοίκησης Επιχειρήσεων, Επαγγελματίας Υγείας - Ερευνητής)

/ [Πεμπτουσία](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=170627>]

Σε αυτό σίγουρα θα συνέβαλε και η ανατροφή του από την Αγία Ελένη, αφού πέρασε μαζί της πολλά χρόνια,[315] αλλά και ο Χριστιανισμός, που έδωσε νέα ώθηση στον παραπαίοντα μέχρι τότε Ελληνισμό. Το γεγονός ότι ο Ελληνισμός βρισκόταν σε παρακμή φαίνεται καθαρά στον «Ροδιακό» λόγο του ρήτορα Δίωνος του Προυσαέως, που προσπαθεί να θυμίσει στους Έλληνες το χαμένο παλαιό τους κλέος.[316] Όλα αυτά λοιπόν, κατά κύριο λόγο τα οφείλουμε στον Μ. Κωνσταντίνο, χρονολογικά τον δεύτερο πραγματικά μεγάλο της παγκοσμίου ιστορίας, μετά τον Μ. Αλέξανδρο, και έναν από τους στρατηγούς που δεν ηττήθηκαν ποτέ σε μάχη (Μ. Αλέξανδρος, Ιούλιος Καίσαρας, Βελισάριος, Νικηφόρος Φωκάς οι υπόλοιποι).[317] Κάτι τελευταίο που δείχνει την σχέση του Μ. Κωνσταντίνου με τον Ελληνισμό είναι μια αναφορά του Runciman, που έχει να κάνει με τον στολισμό της Κωνσταντινουπόλεως με αρχαία μνημεία τέχνης.[318] Ο μεγάλος βυζαντινολόγος, ίσως ο μεγαλύτερος όλων των εποχών, αναφέρει πως «ο Κωνσταντίνος γέμισε τους δρόμους, τις πλατείες και τα μουσεία της νέας πρωτεύουσας με αρχαίους Ελληνικούς καλλιτεχνικούς θησαυρούς για να δώσει έμφαση στον Ελληνισμό του. Οι κάτοικοι της Κωνσταντινούπολης που κυκλοφορούσαν κάθε μέρα μέσα στην πόλη δεν θα ήταν δυνατόν να ξεχάσουν ποτέ την δόξα της Ελληνικής τους κληρονομιάς».[319]

Η επόμενη δυναστεία είναι αυτή του Μ. Θεοδοσίου, που ήταν γιος του Θεοδοσίου του Πρεσβύτερου, αξιωματικού του στρατού, και καταγόταν από την πόλη Καούκα της Γαλικίας της Ισπανίας,[320, 321] αν και νεώτερες έρευνες υποστηρίζουν την προέλευσή του από την Ιταλική της Βαιτικής (νότια Ισπανία).[322] Ο Θεοδόσιος είναι ο τελευταίος Αυτοκράτορας που κυβέρνησε ενιαία την Αυτοκρατορία,[323] κληροδοτώντας το ανατολικό τμήμα στον γιο του Αρκάδιο και το δυτικό στον έτερο γιο του Ονώριο, και ο διαχωρισμός αυτός έμελλε να είναι και ο οριστικός.[323] Την δυναστεία κλείνουν ο εγγονός του Θεοδόσιος ο Μικρός, και ο σύζυγος της αδελφής του Πουλχερίας, Μαρκιανός, που καταγόταν από την Θράκη [324] ή την Ιλλυρία,[325] με την πρώτη περίπτωση να μοιάζει πιο πιθανή.[326] Ο άνθρωπος που βοήθησε στην ανάρρηση του θρόνου τον Μαρκιανό είναι ο Άσπαρ, που ήταν Γερμανός στρατιωτικός και πατρίκιος και υποστηριζόταν από τον γοτθικό προάγοντα, σε σημείο να είναι ο πιο ισχυρός άνδρας της Αυτοκρατορίας.[327] Αυτός, μετά τον θάνατο του Μαρκιανού, ο οποίος δεν είχε αφήσει διάδοχο, ανέβασε στον θρόνο τον Λέοντα Α΄,[327] τον ιδρυτή της Δυναστείας του Λέοντα ή Θρακικής Δυναστείας.

Κατά τον ιστορικό της εποχής Ιωάννη Μαλάλα, ο Λέων είχε καταβολές από τους Βησσούς,[328] οι οποίοι κατοικούσαν στην σημερινή νοτιοδυτική Βουλγαρία,[329] ενώ υπάρχει και η άποψη, που υποστηρίζεται από τον Κάντιδο τον Ίσαυρο (5ος - 6ος αι.), ότι η καταγωγή του ανάγεται στην Δακία,[330] η οποία υποστηρίζεται και από νεώτερους ιστορικούς.[330, 331, 332, 333] Ο Tredgold σημειώνει πως ήταν

Θράκας από την Δακία, και αυτό μπορεί να ισχύει,[333] διότι καταγόταν από την Διοίκηση της Μοισίας,[332] που περιείχε κομμάτι της Θράκης,[334] και ίσως να βρισκόταν κοντά στους Βησσούς, που αναφέρει ο Μαλάλας. Ο Λέων απάλλαξε την Αυτοκρατορία από τους Γότθους, οι οποίοι λόγω του στρατού είχαν μεγάλη ισχύ,[335] και ονομάστηκε Μέγας.[336] Γι' αυτό επί των ημερών του μπήκαν οι βάσεις για την δημιουργία εθνικού στρατού.[337] Επίσης, είναι ο πρώτος Αυτοκράτορας που εστέφη από τον Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως,[338] ένα τυπικό το οποίο διατηρήθηκε καθ' όλη την διάρκεια της Αυτοκρατορίας, όπως επίσης είναι ο πρώτος που νομοθέτησε στα ελληνικά.[339] Αξιοσημείωτο είναι πως ο Λέων είναι Άγιος και τιμάται από την Ορθόδοξη Εκκλησία στις 20 Ιανουαρίου εκάστου έτους.[340]

(συνεχίζεται)

BIBΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

315. National geographic (2011), σελ. 106

316. Paul Veyne (2005), L'empire gréco-romain, Éditions du Seuil, Paris, <http://www.hellinon.net/NeesSelides/NEOTERES/EllinesRomaioi.htm>

317. Ηλίας Λάσκαρης (1995), τόμος Β', σελ. 196

318.

<http://constantinople.ehw.gr/forms/fLemmaBodyExtended.aspx?lemmaid=109568>

319. <http://www.hellinon.net/TheGreekByzantium.htm>

320. Hydatius, Chronicon, year 379, II

321. Zos, Historia Nova, 4.24.4

322. A.M. Canto (2006), «Sobre el origen bético de Teodosio I el Grande, y su improbable nacimiento en Cauca de Gallaecia», Latomus (Bruselas) 65 (2)

323. Σ.Ι. Καργάκος (2012), τόμος Α', σελ. 187, 206-207

324. Ευάγριος Σχολαστικός, Εκκλησιαστική Ιστορία, II.1

325. Θεόδωρος Αναγνώστης, Historia Tripartita, σελ. 354

326. A.A. Vasiliev (1950), Justin the First, An Introduction to the Epoch of Justinian the Great, σελ. 43, Harvard University Press, Cambridge, Massachusetts

327. A.A. Vasiliev (1954), σελ. 136

328. Ιωάννου Μαλάλα, Χρονογραφία, σελ. 118, http://kazarzar.skeptik.net/pgm/Pg_Migne/John%20Malalas_PG%2097/Chronogra

329. Ηρόδοτος, Ιστορίαι, Ζ, 111
330. J.B. Bury (1958), History of the Later Roman Empire, τόμος 1, σελ. 315, Dover Publications
331. A.A. Vasiliev (1950), σελ. 43
332. G. Friell, S. Williams (1998), The Rome That Did Not Fall: The Survival of the East in the Fifth Century, σελ. 170, 261, Ancient history. London: Taylor & Francis
333. W. Treadgold (1997), A History of the Byzantine State and Society, σελ. 149, Stanford: Stanford University Press
334. J. Roisman, I. Worthington (2010), A Companion to Ancient Macedonia, σελ. 587, Wiley - Blackwell
335. G. Ostrogorsky (1969), History of the Byzantine State, σελ. 68
336. A.A. Vasiliev (1954), σελ. 136
337. Ηλίας Λάσκαρης (1995), τόμος Β', σελ. 52
338. G. Ostrogorsky (1969), σελ. 67
339. C. Wickham (2009), The Inheritance of Rome, σελ. 90, Penguin Books Ltd.
340. Μέγας Συναξαριστής, «Ο Άγιος Λέων Μακκέλης ο Μέγας», <http://www.synaxarion.gr/gr/sid/1818/sxsaintinfo.aspx>